

● ÚVODNÍK

Zakusit radost andělů

Asi každý z nás jsme už někdy v životě něco ztratili. Ztrácíme jak cenné věci, tak i drobnosti. Já například minulý týden ztratil propojovací kabel mezi notebookem a mobilem.

Chystal jsem se na cesty a nutně jsem ho potřeboval kvůli internetu. Horečně jsem vzpomínal, kdy a kde jsem ho použil naposledy. Intenzivně jsem ho všude hledal, i na místech, kde mohl být jen těžko. Po deseti minutách jsem to vyčerpaný vzdal a vzniklou lapálii jsem vyřešil jinak. Proč se tolik trápit pro věc za 139,- Kč? Ráno před odjezdem si přečti stihnu koupit jiný a bude po starostech... Ráno jsem vyrazil do Dartartu doprovázen obavou „Co když

ho nebudou mít?“ Ta radost, když jsem HO spatřil! Cestou k pokladně mi došlo, že radost má mnoho různých podob. Jiná je radost fandit lhostejno čeho, jehož tým právě vyhrál lhostejno co, jiná ženy, která právě v bolestech porodila dítě a ještě jiná je radost andělů. První dvě si nějak dovedeme představit asi všichni, jaká je ale ta třetí?

Evangelista Lukáš zachycuje v 15. kapitole Ježíšovo podobenství – příběh o ztraceném penízi. Pozemská část příběhu končí popisem radosti z nalezené mince, nebeská poodhaluje, z čeho mají radost andělé a celé nebe. Nebe a andělé se radují z toho, když jediný hříšník opustí svůj bezbožný způsob života, řečeno slovy Bible činí pokání. Proč tu také není zachycena radost těch, kteří člověku, který hledá svou cestu k Bohu,

pomohli? Radost člověka, který hledajícího doprovázel na jeho cestě hledání, trpělivě pomáhal hledat odpovědi na jeho často nnesnadné otázky. Vyprávěl mu o dobrém Bohu, který skrze obět Ježíše Krista na kříži nabídl smíření a odpuštění všem lidem. Lidé nejsou v příběhu do andělské radosti zahrnuti možná proto, že nám většinou hloubka a význam této životní proměny nedochází. Vyprávění nám poodhaluje, jak moc každý člověk, kte-

Díky kurzům Alfa jsem pochopil, že i já se mohu radovat radostí nebeských andělů.

Kdykoliv se radují oni, tehdy se raduji i já.

rý Boha nezná, Bohu chybí. Bůh po každém z nás touží mnohem víc než žena po ztracené minci ze zmíněného podobenství. A je pro to ochoten udělat nesrovnatelně víc, než kolik jsem byl ochoten udělat já pro to, abych našel ztracený kabel k mobilu. Díky kurzům Alfa jsem pochopil, že i já se mohu radovat radostí nebeských andělů. Kdykoliv se radují oni, tehdy se raduji i já. Kurzy Alfa se mi staly určitou pomůckou, nástrojem, jak lidem na cestě k víře v Ježíše Krista prakticky pomoci. Díky nim si stále mohu připomínat, že věčný život mých přátel, kamarádů, kolegů a spolužáků má větší cenu než zmíněných 139,- Kč. Radost andělů v Dartartu nejspíš nekoupíte. Můžete ji ale osobně zažít, pokud se i vy budete radovat jejich radostí.

Miloš Poborský

● SLOUPEK

Minulý měsíc jsem několikrát nemohla jít na Bohoslužby. Bylo mi, jako kdybych někam odjela od rodiny. Přirovnávám Církev k rodině, protože si ve sboru – našem kostele, připadám jako mezi svými bratry a sestrami, popřípadě bratranci a sestřenicemi, někdy možná „z druhého kolene“, ale mezi svými. Když Bůh je naším otcem, to tedy je vlastně Ježíš náš nejstarší brácha. Zní to rouhavě? Je to ale skvělá pravda! Moji sourozenci jsou pro mě speciální rodinou, která k sobě nepatří tělesně, ale duchovně. Otec nás sebral ze všech sociálních vrstev, různého původu, vzdělání a věku. Jsme to ale prapodivná sebranka! A přesto si rozumíme. Když v něčem ne, hledáme shodu. Odpuštíme si, povzbuzujeme se, napomínáme a pomáháme si. Spojuje nás totiž Boží láska. Protože otec miluje každého z nás, máme se i my rádi. Prostě jsme rodina Božích dětí.

Nanda

[facebook.com/kspraha](https://www.facebook.com/kspraha)

Mladý Zacheus ve škole.

Z angličtiny přeložil Tomáš Božovský
Copyright Gospel Communications International,
Inc – www.reverendfun.com

PŘEČTĚTE SI

Čím vším žijeme	2
Kurzy Alfa	3
Korupce Na Žertvách	4
Jde najít návod na život?	8

● POVZBUZENÍ

Záchrana světa

„A jako Mojžíš vyvýšil hada v pustině, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný.“
Jan 3,14-15

Pán Ježíš při svém pozemském působení, při všech svých promluvách, používal relevantní a srozumitelné obrazy pro své posluchače. Ve zmíněném textu oslovuje tehdejšího významného církevního hodnostáře, a proto si může dovolit předpokládat, že oslovený Nikodém zná příběh, který zmiňuje.

V době, kdy Izraelci vycházeli z Egypta, si opakovaně na různé věci stěžovali. Rychle zapomínali na otroctví v Egyptě a špatně nesli těžkosti spojené s cestou přes poušť, kdy nebyl vždy dostatek potravy a vody. Jednou z těchto důvodů Hospodin poslal na lid ohnivě hady, kteří Izraelce kousali. Lidé si uvědomili svou vinu a prosili Mojžíše o pomoc. Mojžíš se modlil k Hospodinu a dostal překvapivou radu: „*Udělej si ohnivého hada a umísti ho na korouhev. I stane se, že každý, kdo je kousnut, když se na něj podívá, zůstane na živu.*“ 4.Mojžíšova 21,8

Mojžíš Hospodina poslechl a skutečně každý, kdo byl uštknut a podíval se na tohoto bronzového hada, nezemřel. Bylo to překvapivé řešení problému. Představme si tu situaci. V táboře mnoho lidí umírá na jedovaté uštknutí, rozléhá se pláč a zoufalé volání. Vyřábět v tu chvíli bronzového hada a vyvěšovat ho na viditelné místo nevyvolává dojem adekvátního řešení. Když se v táboře začne šířit informace o možnosti pozvednout zrak k hadovi a být zachráněn, neberou to všichni vážně. Někteří se snaží ošetřit své rány nebo je ošetřovat svým blízkým, ale to nepřináší řešení. Záchranu nepřinese ani pouhý intelektuální souhlas s danou informací. Záchranu přináší jediné – uvěřit tomu, co Bůh skrze Mojžíše říká, pozvednout hlavu a ve víře se podívat na hada na korouhvi.

Bůh zvolil pro záchranu celého světa překvapivý způsob. Jeho Syn Ježíš Kristus se narodil v lidském těle jako malé miminko. Na první pohled se v ničem nelišil od jiných dětí a do přibližně třiceti let svého věku ani

od jiných lidí. S jedinou výjimkou. Nikdy nezhršil, tedy nepřekročil žádné Boží nařízení. Ve třiceti letech začal svou veřejnou službu a součástí této služby bylo i zmiňo-

*Bůh miluje svět,
že dal jediného Syna,
aby žádný, kdo v něho
věří, nezahynul,
ale měl život věčný.*

vané setkání s Nikodémem. A za tři roky nastalo to, o čem mluvil. Byl zatčen, odsouzen a „vyvýšen“. Popraven byl na kříži, kdy jeho tělo bylo přibito a bylo zdaleka vidět. Pro mnoho lidí to byla jedna z mnoha poprav, které v té době běžně v Římské říši probíhaly. Někteří ale uvěřili, že právě Kristova

smrt přinese záchranu do jejich života. Stejně jako ti uštknutí lidé v izraelském táboře si potřebovali uvědomit, že jim hrozí smrt díky jejich hříchům a vzpouře vůči Bohu a že jedinou možnou záchranou je Bohu se podřídit. Už nepozvedáme svůj zrak k bronzovému hadovi, ale můžeme pozvednout svůj zrak k Pánu Ježíši Kristu, který zemřel na kříži, byl pohřben, ale v hrobě nezůstal. Bůh ho svou mocí vzkřísil z mrtvých a my můžeme mít s živým Ježíšem osobní vztah.

Výzva, kterou dal Ježíš Nikodémovi, platí pro každého z nás. Stejně tak platí to, co Pán Ježíš řekl Nikodémovi v další části jejich rozhovoru. „*Neboť tak Bůh miluje svět, že dal jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Vždyť Bůh neposlal Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby byl svět skrze něj zachráněn.*“ Jan 3,16-17

Jsem Bohu vděčný, že jsem na Jeho výzvu mohl reagovat pozitivně a že kolem me je mnoho lidí, kteří reagovali stejně. Stejně tak jsem Bohu vděčný, že Jeho nabídka stále platí pro každého člověka, který žije na této zemi.

Lubomír Ondráček

Čím vším žijeme

Náš sbor díky své regionální struktuře může zachovat rodinnou atmosféru na jednotlivých regionech a při tom spojit síly finanční i lidské i k větším projektům. Díky tomu, že někteří členové sboru se zapojují výhradně do regionálních aktivit, mohou jim mnohé ze sborových aktivit uniknout. Čím vším tedy žijeme resp. k čemu se lze připojit?

Běžný život se odehrává na regionálních shromážděních a také na domácích skupinkách. Vedle běžných skupinek máme mnoho specializovaných skupinek, skupinek na určité časové období se speciálním záměrem nebo miniskupinek. Pouhá účast na regionálních shromážděních nenahradí užší vztahy.

Protože jsme sbor s mnoha dětmi, probíhají i dětská shromáždění při každém regionálním shromáždění, ale také při společném sborovém shromáždění první neděli v měsíci a kromě toho jsou další dětské skupinky a programy během týdne na regionální i sborové úrovni a během léta společné tábory a další akce.

Zvláštní kapitolou jsou shromáždění mládeže. Mládež se účastní regionálních shromáždění, kromě toho má jednou měsíčně vlastní shromáždění a během týdne se schází podle věkových skupin. Má také

společné akce během školních prázdnin.

Právě pro činnost dětí a mládeže jsme založili občanské sdružení Křesťanské společenství mládeže.

Pořádáme také manželské večery a předmanželský kurz.

Společně děláme mnohé akce pro veřejnost. Jsou to předně kurzy Alfa a festival Dny dobrých zpráv. Dále připravujeme některé dílčí aktivity, jako jsou přednášky, dětské dny, divadelní představení, veřejné čtení Bible i veřejná shromáždění.

Angažujeme se také v aktivitách mimo náš sbor. Jezdíme navštěvovat dětské domovy, domovy pro seniory a utečenecký tábor. Zapojujeme se do služby dalších organizací, např. organizace Naděje, která slouží bezdomovcům a Teen Challenge, konkrétně ve službě dětem na Žižkově. Někteří naši členové odešli na dlouhodobou službu do zahraničí.

Část sborových příjmů předem oddělujeme a používáme je na podporu našich misionářů v zahraničí a na podporu tuzemských humanitárních a charitativních organizací.

Ke všem aktivitám jsou zváni členové sboru a většina aktivit je otevřená i pro zájemce ze široké veřejnosti.

Lubomír Ondráček

Změny ve vedení v KS Praha

V květnu byl na **regionu Jih** ustanoven jako starší **Stanislav Roubal**.

Na konci června byl na **regionu Černý Most** ustanoven jako starší **Pavel Ondrák**.

Věřím, že ustanovení obou starších přinese požehnání pro dané regiony i pro celý sbor a přejí oběma jmenovaným vedení a moudu od našeho Pána a ochranu při všem, co budou dělat.

Lubomír Ondráček

● CO SE CHYSTÁ

alfa

Miloš Poborský, vedoucí regionu Jih, má na srdci pořádání kurzů Alfa ve sboru.

Kdy začíná společná podzimní Alfa?

Je od 4. října do 14. prosince vždy ve čtvrtek od 18:30 ve sboru Na Žertvách 23. Každý region může mít svůj stůl. Tým u stolů i technický tým teprve vznikají, přípravné schůzky proběhnou v září. Pokud by se někdo chtěl stát součástí týmu podzimního běhu Na Žertvách, necht' mně prosím kontaktuje předem. V loňském běhu se na úvodním večeru objevili i lidé, kteří v týmu chtěli být, ale nepřišli na přípravné schůzky a ani se předem neozvali. Velice to komplikuje spolupráci a dobrou přípravu úvodního večera, takže bych se letos takové situaci raději vyhnul...☺. Přípravné schůzky týmu u stolů proběhnou netradičně ve St 19. 9. a ve St 26. 9. od 18:00 Na Žertvách, samotný kurz poběží každý čtvrtek.

A jak se vám dařila poslední Alfa na Jihu?

Jarní běh Alfy jsme pořádali na regionu Jih ve spolupráci s KC Novodvorská. Kulturní centrum nám nabídlo prostory, udělalo propagaci svými běžnými cestami (web KCN, inzerce) a zajistilo přihlašování hostů. Spolupráci s KCN považuji za nadstandardně dobrou a jsem za ni Bohu vděčný. Vkládali jsme určité naděje do toho, že přes inzerci KCN by mohli přijít nějakí nevěřící lidé, kteří se potenciálně zajímají o křesťanství, ale mají předsudky vůči kurzu organizovanému přímo církví. To se však nestalo. Podařilo se nám pozvat celkem 10 lidí, celým kurzem

prošlo 5 lidí. Protože měli zájem se dozvědět ještě něco dalšího, udělali jsme pro ně i 3 návazná setkání s tématy Křest, Ježíšův druhý příchod a Poslední soud. Tři účastníci se přišli jednou podívat na naše nedělní shromáždění, jedna dívka přišla jako čerstvě pokřtěná a jedna se na křest připravuje. Oběma Alfa určitě pomohla zorientovat se v základních tématech křesťanské víry. Se zájemci o další kontakty nadále zůstáváme ve styku. Jsem moc rád, že Alfou ve sboru máme a že je ve sboru místo, kam se dají zvat naši nevěřící přátelé a známí, kteří se o křesťanské víře chtějí něco dozvědět.

Pověz ještě něco o Iniciativě, prosím.

Na podzim 2013 se v České republice chystá významná akce – Iniciativa „Zveme Česko na večeri“. Smyslem Iniciativy je vytvořit síť alespoň 200 společenství, které na podzim 2013 udělají kurz (my budeme jedním z nich! ☺). Vytvoří se tak celorepublikově dostatečně silná síť, aby pokud možno velká většina obyvatel České republiky měla příležitost přijít na kurz a bylo to v dosažitelné vzdálenosti. Současně chceme zajistit určitou propagaci kurzu v médiích na místní i národní úrovni, aby se postupně vytvářelo povědomí o existenci kurzu Alfa v naší zemi a nevěřící společnosti a aby zájemci, které téma zaujme, našli místo, kam mohou přijít a dozvědět se dobrou zprávu o Ježíši Kristu.

Káva trochu jinak

Teď asi zklamu milovníky kávy, kteří čekali nějaký zajímavý recept... Chci jen napsat pár slov o akci Kavárna o šesté, kterou pořádá region Jihovýchod.

Když pastor Zdeněk Rašovský přišel s nápadem pozvat naše nevěřící přátele na posezení a povídání u kávy a zákusku do Coffee&Co v OC Chodov, byla jsem nadšena. Zvláště proto, že hostem měl být Dan Drápal a ten umí zajímavě hovořit na jakémkoliv téma. Nelenila jsem, pustila se do přímluvných modliteb a rozhodla se pozvat své dvě kolegyně – Veroniku a Ivu.

Obě pozvání přijaly. Veronika je otevřená novým zážitkům a Iva pravila, že jako ateistka se s těmi křesťany aspoň může pohádat. Jakmile jsme 12. dubna v podvečer dorazily do kavárny, byla jsem mile zaskočena obsazenými místy ve vyhrazeném prostoru. A nemile zase hlukem, kdy se do rozhovorů ostatních návštěvníků ve zbylé části podniku mísil silný zvuk mlynku na kávu, případně lisu na ovoce. Ani personál se netvářil nijak přívětivě. Leccos z toho přestalo být důleži-

té, když Dan začal mluvit o svém obrácení k Bohu, o církvi. Pak jsme se ho mohli ptát. Iva zareagovala dotazem, ale nějak se zapomněla pohádat.

Další setkání, 26. dubna, se odehrálo v podobné atmosféře, servírky se však začaly usmívat! Po tématu „Proč se zlé věci stávají dobrým lidem“ jsme mohli navrhnout, o čem má Dan mluvit v květnu. Ivu zajímalo téma odpuštění, takže ji moc potěšilo, když Dan zareagoval na náš e-mail a toto téma si vybral.

Během jeho třetího povídání zase na žádnou hádku nedošlo. Iva dospěla k názoru, že asi už není ateistka, jenom zatím ne-křesťanka. Netušila prý, jak se s křesťany může v názorech shodovat. Veronika si své mínění nechala pro sebe, ale kdyby ji setkání nezaujalo, neslibovala by účast na podzimní návazující akci. Iva přijde také, a ještě před tím chce navštívit nedělní regionální shromáždění. Mám naději, že Bůh s ní bude jednat. A nejen s ní.

Elena Zemanová, region Jihovýchod

Kurzy Alfa

Křesťanské společenství Praha

4. října – 13. prosince 2012

Zveme Vás na kurz Alfa, který začíná úvodním večerem ve čtvrtek

4. října 2012.

Kurz Alfa je krátkým praktickým úvodem do křesťanské víry a pochází z Anglie. Dnes běží na 60 tisíc kurzů ve 167 zemích světa. Kurzu se zúčastnilo již více než 18 milionů lidí. Kurz je určen především těm, kdo se chtějí seznámit s obsahem křesťanské víry, ale i pro nové křesťany nebo ty, kdo si chtějí připomenout základy víry. Součástí kurzu je víkend mimo Prahu, na který můžete vzít i svoji rodinu či přátele. Kurz bude veden hostitelským týmem. Každý večer začíná v 18:30 večerí, pokračuje promluvou na dané téma a následně diskusí, v níž hosté mohou téma večera dále rozvinout, či se podělit o své zkušenosti. Kurz proběhne v Praze 8, v prostorách sboru KS Praha, ul. Na Žertvách 23, hned u východu z metra B – Palmovka. Přihlásit se můžete telefonicky (i SMS) či mailem, na celý kurz, nebo jen na úvodní večer. Nebo zašlete poštou ústřížek pozvánky. Prosíme, rezervujte si místo nejpozději den předem, počet míst je omezen

Těšíme se na setkání s Vámi 4. 10. 2012

za tým kurzu Miloš Poborský

Dny dobrých zpráv

Nezapomeňte si rezervovat šest dní v říjnu na kulturu. Se svými přáteli můžete navštívit, hudební, divadelní, nebo jiné šou! Nechte si ujit příležitost seznámit kamarády a příbuzné s křesťanskou kulturní scénou a možná i s dobrou zprávou pro jejich život. Sledujte www.dnydobrychzprav.cz

● JAKÉ TO BYLO

S evangeliem před Ládvím

I u nás na regionu Sever hledáme možnosti, jak sdílet evangelium s lidmi kolem nás. A i když nejefektivnější to je skrze osobní vztahy, zkusili jsme znovu vyjít s evangeliem ven, na ulici mezi lidi. Povzbudil nás k tomu i Světový den evangelizace, který připadl na sobotu 2. června. Sobota ale nepatří před Ládvím, kde jsme chtěli evangelizaci uspořádat, k zrovna nejrůznějším dnům. Hodně lidí vyjede ven, a sídliště je obvykle „vyčistěné“. Rozhodli jsme se proto pro pátek.

Vybrali jsme si místo před kinem Ládví, kde jsme postavili stánek s nápisy, zvoucími k modlitbě za uzdravení, připravili stolky s letáky BTM, Novými zákony a dalšími pozvánkami a letáky.

Mraky se po obloze honily už od rána, a tak jsme celý den sledovali oblohu, a modlili se za nebe bez deště. Občas sice přes den

zapršelo, ale když jsme kolem čtvrté hodiny začínali, skutečně nepršelo.

V prvním bloku hrály Ratolesti, naše mládežnická kapela. Brzy kolem postávalo deset dvacet lidí. Někteří se zastavili na chvíli, jiní zůstali třeba půl hodiny. Někteří postávali „v bezpečné vzdálenosti“, jiní přišli až ke stolkům a dali se do řeči. Mládežníci v rámci přípravy na cestu do Estonska zahráli dvakrát scénku o člověku, který je veden jako loutka, dokud není osvobozen Ježíšem. Mezitím opět hrály a zpívaly Ratolesti, četli jsme několik příběhů z Bible, i sdíleli svědectví o setkání s Bohem. Kolem šesté hodiny se rozpršelo, a protože okolostojících (a okolo chodících) znatelně ubylo, pomalu jsme skončili, ale

i při uklizení a rozebírání stanu za námi ještě jedna paní přišla.

Zatím rozsvíváme, ale chtěli bychom i sklízet. Chtěli bychom vidět lidi zasažené Božím dotykem, uzdravené, osvobozené, lidi obračející se k Bohu.

Tomáš Božovský, region Sever

Korupce Na Žertvách

Začátkem června proběhla Na Žertvách neobvyklá akce. Při akci Noci kostelů jsme i my – KS Praha otevřeli svoje prostory pro veřejnost. Uspořádali jsme proto besedu s Liborem Michálkem: Korupce a proměna společnosti. Pořadatelský tým, tvořený ze všech regionů,

ku doplňoval slidy se stručným shrnutím tak, že i laik mohl zůstat „v obraze“. Mluvil o důsledcích korupce, překážkách spravedlnosti i o odvaze a víře. Ve svých úvahách sympaticky „netlačil na pilu“ – nesnažil se protlačit své křesťanství, ale vyzdvihl důležitost cha-

vačstvím?“ Michálek řekl: „U mě je věc spravedlnosti na vyšší příčce než loajalita.“ Na otázku, zda je rozdíl bojovat za spravedlnost jako křesťan, nebo jako nevěřící, odpověděl: „Jako nevěřící jsem také odmítl dělat různé machinace, a stálo mě to místo a bydlení. Teď je rozdíl v tom, že už věřím v život po smrti, a to mi pomohlo, když jsem musel uvažovat o krajní variantě pomsty. Také jsem se každé ráno za vše modlil. Doslova jsem přitom cítil, že ve slepé uličce se otevřela postranní dvířka. Jednou jsem dostal jasné pokyny, co mám říkat a co dělat. Tak jsem získal klíčové nahrávky“. Na navazující otázku: „Co vás ovlivnilo ještě jako nevěřícího, že vám šlo o spravedlnost“, řekl, že asi rodiče a prarodiče, ale myslí si, že cit pro spravedlnost je v srdcích mnoha lidí. Usuzuje tak podle reakcí na tuto kauzu. „Jako

kdybych jim brnkнул na citlivou strunu“.

Po skončení besedy byli návštěvníci přivzváni k občerstvení. Během pojídání výtečných „bucheť“ a popíjení kávy se rozvinuly mnohé diskuse a rozhovory. Myslím, že celá akce byla velmi zdařilá a jasně se ukázalo, že sekulární společnost si pokládá stejné otázky jako křesťané a odpovědi můžeme hledat společně. Doufám, že podobných „otevřených dveří“ v našem sboru přibude.

Nanda

Diskuse – z pléna diskutuje pan profesor Martin Potůček z Karlovy univerzity.

Foto: Věra Karin Brázová

průběhu jednání a s tímto rákem jednotlivců a skrze ně možnou změnu celé společnosti.

Libor s manželkou Radkou uvěřili v KS Praha, nyní patří celá rodina se třemi dětmi do společnosti ICF. Pro širší veřejnost se stal známým v roce 2010, když nahrál rozhovory s důkazy o korupci na Ministerstvu životního prostředí. Pro jedny odvážný čin s dalekosáhlými, pro společnost „očistnými“ důsledky, pro druhé odporné udavačství. Oba tábory – ti, kteří mají Michálka za hrdinu, i ti, kdo jim opovrhují, jsou zastoupeny napříč společnostmi a to i křesťanskou.

Michálek mluvil moudře a srozumitelně, ale srozumitelně a svou hodinovou přednáš-

ku doplňoval slidy se stručným shrnutím tak, že i laik mohl zůstat „v obraze“. Mluvil o důsledcích korupce, překážkách spravedlnosti i o odvaze a víře. Ve svých úvahách sympaticky „netlačil na pilu“ – nesnažil se protlačit své křesťanství, ale vyzdvihl důležitost cha-

ra k přednášce byl prostor pro dotazy. Jeden z prvních zněl: „Jak je to s uda-

Zprávy z Východu

Čas rychle utíká a je ta pravá chvíle napsat, co se děje nového na našem regionu. V polovině dubna jsme se vypravili na jarní výlet do Brdských lesů. Vlákem či autem jsme došli do Dobříchovic a vydali se za dobrodružstvím. Už na kraji lesa jsme se rozdělili do dvou skupin, abychom v průběhu celého výletu hráli hry, které pro nás připravila Petra Macáková. Děti i dospělí se dobře bavili a po splnění úkolu čekala na všechny sladká odměna ☺. Za krásného dne jsme se kochali probouzející se přírodou, a také po zdolání Hvízdince a Černolických skal nádhernou vyhlídkou do okolí. K obědu jsme si opekli buřtíky a na konci výletu čekal na děti poklad.

Na Světový den evangelizace 2. června jsme uspořádali veřejné čtení Bible na Vác-

lavském náměstí. Přidala se k nám část mládeže z našeho sboru a Tomáš Pešl, takže kolemjdoucí mohli slyšet nejen Boží slovo a chvály, ale shlédnout i evangelizační scénku Ruce a pantomimu. Ačkoli bylo možné zaznamenat výroky jako „Ježíš, Bible, pryč!“ nebo „Vypněte to!“, řada lidí se na kratší či delší dobu zastavila (včetně dvou muslimských rodin s malými dětmi) a sledovala, co se děje. Těmto lidem jsme mohli předat knížky Více než tesař, pozvánky do sboru atd. a s některými i popovídat. Kéž tento den přispěje k tomu, aby zatoužili po Bohu a začali Ho hledat!

A co je před námi? Ještě v červnu se zapojíme do modlitebně postního řetězce regionů (viz článek SD 6/2012). Dále nás

čekají křty a o prázdninách služba na společném sborovém shromáždění. Samozřejmě se těšíme na dovolenou, včetně té regionální, kterou strávíme opět v Rokytnici nad Jizerou.
Zuzka Mourková

Jak pokračujeme v Hostivaři?

Od minulého článku tady ve SD uplynula spousta času. Jestli si vzpomínáte, zvali jsme na dětský den a Noc kostelů. To jsme ještě nevěděli, že nám bude konkurovat sborový „kostel“ s akcí pro děti. Naštěstí jsme začali už od 15 hodin a tak případní zájemci mohli stihnout oboje. Proč jsme se rozhodli dělat právě dětský den? Po loňské zkušenosti, kdy jsme v Hostivaři dělali velikonoční program pro děti a kdy nám přišlo nejvíc hostů, jsme si uvědomili, že můžeme efektivně zvat pouze tam, kde nějakým způsobem spolužijeme s těmi, co Pána ještě nepoznali. A protože jsme většinou rodiny s dětmi, máme kontakty právě na děti a jejich rodiče. Chtěli jsme z loňska vzít to, co bylo populární, něco přidat a něco vylepšit. Jelikož letos jsme Velikonoce měli uprostřed jiných termínů a akcí, dohodli jsme se už někdy v lednu, že bychom zahradu místní fary využili 1. června. Termín by tedy byl. A co budeme dělat? Tak loni se líbilo divadélko, líbilo se hledání vajíček a u táboráku bylo také mnoho rukou třímajících klacek se špekáčkem. Cíl byl tedy jasný. Podmínkou, kterou jsme předpokládali za téměř jistě splněnou, bylo, aby nám katolíci pronajali zahradu. Máme už z minula velmi dobré vztahy a tak jsme to považovali pouze za formalitu. Nějak se ale stalo, že na naši žádost nereagovali. Vzhledem k jedné neobvyklé reakci pana faráře na jinou akci, kterou jsme pořádali společně, jsme se začali obávat, že se něco stalo, ale nevíme co, co naše vztahy ochladilo. V takových chvílích je asi nejlepší si to vyříkat z očí do očí, tedy z pusy do uší a vyšlo najevo, že se někde zatoulala odpověď na mail, kde nám říkají, že to není problém. To jsme měli radost. Další překážkou se měla stát nějaká akce pana starosty, kdy k nějakému významnému výročí v Hostivaři chtěl za přítomnosti tisku a jiné veřej-

nosti na zahradě zasadit strom. To se mělo stát právě při našem dětském dnu. Brali jsme to pozitivně, že bychom se případně spolu se starostou mohli zviditelnit, ale nakonec se termín posunul a my jsme si až dodatečně uvědomili, že to bylo lepší. Teď se pohybuje časově někdy v dubnu. Jakmile jsme dostali „zelenou“, vytiskli jsme zvací plakátky a začali zvat. Další zkušenost z dřívější, akce je nutné rozlašovat dostatečně dopředu, abychom našli co nejvíce prázdných kalendářů. To nese spolu další poznatek, že to těm lidem musíte připomínat. Připadalo mi, že ty nejtěžší věci máme za sebou. Jak se ale blížil 1. červen, zjišťoval jsem, že plán je jedna věc, ale uskutečnit ho je věc druhá. Najednou jsme měli hodně atrakcí, ale málo lidí. Mnoho zábavy, ale málo „člověkohodin“ na zajištění. Díky obětavosti a štedrosti nejen hostivařského týmu, ale dalších sourozenců nás nakonec bylo akorát, měli jsme všechnu techniku a pomůcky, co jsme potřebovali. Mnoho lidí se za nás také modlilo. Bez toho bychom to nezvládli. Naučili jsme se, že Bůh chce, abychom věci děláli s ním, abychom se za ně modlili. On udělá svou část, a když my tu svou, bude to mít úspěch. Asi týden předem jsme už věděli, co kdo zajistí a co kdo bude dělat. A aby příprava nepřestala být napínavá nebo abychom nepolevili v modlitbách, týden předem nám meteorologové říkali, že 1. června bude pršet. Ta předpověď se neměnila a v pátek dopoledne několikrát sprchlo, abych asi viděl, že tentokrát to trefili přesně. Přiznám se, že jsem už ztrácel naději a chvílema to chtěl zabalit. Přes to všechno jsme ve dvě navezli několik aut rekvizit, aparatury, občerstvení a jiných pomůcek na místo a začali připravovat. V tu chvíli dokonce vykouklo z mraků sluníčko a mě to moc potěšilo. Musím přiznat, že během toho odpo-

dne několikrát zapršelo, ale děti i dospělí se bavili tak, že je to nemohlo odradit. Uvitací hra, olympiáda, divadlo, honba za pokladem i opékání a další občerstvení se velmi vydařilo. Měli jsme několik rozhovorů a mohli pozvat hosty na naše další pravidelné akce. Reakce rodičů i dětí byly pro nás všechny povzbuzením. Měli jsme zajímavý nápad, který můžete při podobné akci použít. Měli jsme vyhrazeného člověka přímo na focení (můžete mít i někoho s kamerou) a nabídli rodičům, že jim pošleme odkaz na fotky, když nám na sebe nechají kontakt. Sešlo se nám asi 7 nových kontaktů. Rád bych uvedl, kolik přišlo dětí a kolik dospělých, ale nějak jsme to nedokázali odhadnout. Bylo to něco kolem 50 hostů (dětí i dospělých). Vyslyšené modlitby. Bylo nás tam právě tak akorát, abychom to zvládali a ne málo, abychom šli „s kanónem na vrabce“. I s námi slušný základ regionu Hostivař. Kéž bychom sklídili, všechny. Chci tímto poděkovat všem, kteří se podíleli jakoukoliv formou na této akci, ať už věnovali čas, peníze, modlitby nebo jinak přispěli ke zdaru dětského dne.

Ještě jedna věc se podařila. Se změnou vydavatele místního časopisu pro Prahu 15, máme každý měsíc místo na prezentaci církve společně s katolíky z Hostivaře a Petrovic. Je tedy jen na naší dohodě, co tam který měsíc budeme dávat.

Václav Kordula, region Střed

Jenštejnská pohoda

„Už vim, už vim, uuuuž víiiiiiiiiim!“ piští osmiletá Mája v odpověď na mé vysvětlování, kam to právě cestujeme. Zakoupili jsme hroznové víno, abychom nepřišli s prázdnou a první disciplínou tradičního Jenštejnského dne dětí vyhrazenou speciálně pro nás, je počkat téměř hodinu na další autobus. Trefili jsme to pět minut po jeho odjezdu. Intervaly jsou poněkud delší, než jsem předpokládala. Inu, tohle nám přece nezkaží den. Manželé Hlaváčkovi, šarantní architekti a hlavně moc milí a pohostinní lidé letos opět poskytli svůj domov bandě hlaholících dětí a moudře rozprávějících dospělých. Na travnatém dvoře jejich vkusného obydlí, zahradě za stodolou, přestavěnou na výstavní síň, ve sklepě, na návsi před domem a nedalekém rybníčku u půvabné zříceniny hradu Jenštejna si děti mohou užít rozmanitých disciplín. Máme tu chůzi po laně natažené mezi stromy, jízdu na kladce, malování, střílení z opravdické vzduchovky a dokonce z opravdického praku (ten tu loni nebyl), stezku odvahy do temného podzemí (to je ten sklep) a jízdu na loďce. Zdravíme se s bratry a sestrami konverzujícími u stolů s dobrotami a po chvílce rozhodování běžíme nejprve k rybníku. Letos nám do party přibylo nové děťátko a tak máme další speciální disciplínu exkluzivně pro nás – běh s kočárkem. Dorážíme k rybníku. „Mami, mě se chce čurat. Už to nevydržím!“

A zase zpátky. A znovu k rybníku. Jízda na loďce proběhla hladce a bez mokrých dětí, takže získáváme kousek z textu verše, který po oběhnutí všech stanovišť sestavíme. A dostaneme zmrzlinu. Mňam! Nálada v týmu není vždy ideální. „Proč jste na mě nepočkali!“ vzteká se můj synek a hází a hází a HÁZÍ při tom kloboukem o zem. Ach jo. „Joni pojď, vždyť už čekáme. Takhle si to zkazíš, když se budeš tolik zlobit...“. Mája má zase problém se sklepním stanovištěm. Jonášek tam šel bez ní a získal cedulku s kouskem verše. Takhle si to prý vůbec neužije! „Tak tam můžeš taky.“

„Ale to není ono, když tím nezískám ten veršik.“

„No, tak můžeš dostat veršik.“

„Ale to není ono, když už ho máme.“

Koho napadá uspokojivé řešení pro fňukající mladou dámu? Mě ne. Osůbka vezoucí se v kočárku se také hlásí o svou pozornost a kousek bašty a tak nacházím trochu soukromí ke kojení za kamennou zídkou u stodoly. Řekla bych, že tu dřív bývalo hnojiště. Alespoň se trochu zastavím, abych popovídala s kamarádkou. Ta pak bere má dvě dítky do zahrady na střelbu a já mám chvíli na konverzaci s paní majitelkou domu. Zajímají mě skleněné sochy, které vidím ve „stodole“, ale o umění nic moc nevím a tak náš hovor trochu vážne. Ještě jdu s dětmi střilet z praku, což se

ukázalo být těžším, než jsem si myslela. Ale zábavné to je. Chvilí běhají beze mne, konverzují tedy s bratry a sestrami – totiž pokouším se. O čem to vlastně pořád mluvím?

Poskládali jsme veršik a společně ho pěkně fekli. Jedna z maminek – studentka lingvistiky, ho dokonce uměla v gótštině. Nebo to byla elfština?

Čas strašně rychle utekl a já musím přerušit veškerou konverzaci. Nejen s paní domu jsem si nakonec popovídala docela dobře. Počasí bylo luxusní. Svolávám děti, aby se ještě před cestou nabaštily. Při tom všem běhání a konverzování jsme na to nějak zapoměli. Po očku se dívám na hostitelský pár. Pán domu bere svou paní kolem ramen a sledují ten mumraj kolem. Co se jim asi honí hlavou? Jonáš se shání po klobouku a nechce se smířit s tím, že by třeba odjel bez něho. S pomocí Máji je klobouk šťastně nalezen a už prcháme na autobus. Ohlížím se a u brány zahlédnu hlouček bratří a sester, kteří ještě neodjeli. Pořád mají o čem konverzovat.

„Tak co, líbilo se vám tam?“ trochu se bojím, co děti odpoví. „Jo, líbilo! A kdy tam pojedeme zase?“ Tak tedy příští rok, dá-li Pán. Myslím na konverzující sourozence, všechny pořadatele a ochotné duše dlouze stojící na stanovištích, pečící klobásky a připravující všechnu tu hojnost dobrého jídla a na děti a jejich rodiče, kteří si dnes mohli sestavit veršik: „Člověk se dívá na to, co má před očima, ale Hospodin se dívá na srdce.“ Díky! Jsem ráda, že jsme se zúčastnili. Tak tedy příští rok zas. Dá-li Pán.

Katka Hu

Odvahu nalezneme na kolenou

Přímlovná modlitba: jediná cesta, která přináší probuzení, jaké chce Bůh! Proč to je, že tolik z toho, co děláme ve jménu Boha, je bez výsledků, zmatené, neuspokojivé, nedostatečné a bez vzepření se ďáblovým železným vozům? Proč nejsou naše pokyny tak přesné, tak jasné jako ty, které přijala Debora, která žila v čase nedostatku světla? Je to proto, že jsme nebyli uzavřeni s Bohem! Modlíme se, jen abychom vyhověli sobě! **Odmítli jsme soukromý výcvik, disciplínu a společnou modlitbu!**

Jedině skrze modlitbu a půst se můžeme vzepřít těmto pevnostem!

„Náš jediný plán je zůstat na kolenou, dokud nám Bůh přesně neřekne, jak a kdy jednat.“

Je čas se modlit! Je čas chopit se Boha! Je čas dát to všechno stranou a volat k Bohu o moc a vedení!

Prorocké slovo Davida Wilkersona z roku 2009, které při rozsuzování pro- roctví z poslední doby přijali starší jako aktuální pro náš sbor

Sborová mládež

Náš sbor vznikl nebo možná lépe řečeno byl obnoven převážně určitým „probuzením“ mezi mládeží v 80 a 90 letech, kdy uvěřilo několik set převážně mladých lidí a někteří lidé často s despektem říkali, že my vlastně nejsme sbor, ale „velká mládež“. Léta ubíhají a z mládežníků 90. let se stala střední generace. Nějakou dobu sbor v podstatě neměl žádnou mládež, ale postupně začínaly dorůstat děti členů sboru a mládež začala vznikat. Ze skromných počátků kolem roku 2000 máme dnes mládež čítající značně přes sto aktivních členů, a to jak z dětí narozených ve sboru, tak i z nově uvěřivších mladých lidí. To nám dělá radost.

Rozvíjející se mládež ale má také požadavky na finanční zabezpečení. V počátcích se celá činnost mládeže účetně schovala v hospodaření centrálního sboru, ale postupně s nárůstem částky bylo třeba začít sledovat náklady odděleně a staršovstvo nakonec přistoupilo k založení samostatné-

ho střediska mládeže. Přímé náklady tohoto střediska (tedy mzdy, nájmy mimo sborové budovy, režie) činí na rok 260 000 Kč.

Zatím bylo z této částky v tomto plánovací roce (tedy od září 2011) vybráno 153 017 Kč.

V tom nejsou náklady na využití sborové budovy, vybavení, investice (aparatura) a mzdy dalších pracovníků, kteří se na službě mládeži podílejí. Celá služba by nemohla existovat bez vysokého nasazení mnoha dobrovolníků (to se ovšem týká fungování celého sboru). Současné

je nám jasné, že finančně se jedná spíše o minimum, které je potřeba a částka bude spíše narůstat. Rádi bychom alespoň část těchto nákladů pokryli z mimořádných sbírek. **Pokud vidíte službu mládeži důležitou a chcete ji podpořit, přispějte prosím na účet u ČSOB, 223775399/0300, K.S. 0558, V.S. 682130.** Za dary děkují mimo jiné i jménem našich mládežníků.

Lubomír Ondráček

**Potřebné prostředky
260 000 Kč**

Politika pro každého (křesťana) II.

V minulém článku jsme se zabývali rozdílem mezi přímou a nepřímou demokracií. Dnes se budeme zabývat otázkou ještě základnější, a sice zda se křesťan vůbec má politice věnovat.

Čas od času mi někdo napíše, že bych se jako křesťan vůbec neměl do politiky plést. Politika je záležitost světská a my bychom se přece měli věnovat pouze věcem Božím.

Nechci tuto otázku snadno smést ze stolu a pokusím se vysvětlit, proč se křesťané dle mého názoru v politice angažovat mají.

Křesťané se pohybují mezi dvěma extrémy. Na jednom pólu jsou lidé, kteří podíl na politickém životě zcela odmítají, na druhém pólu jsou lidé, kteří by nejraději prosadili Boží království politickými prostředky. Kupříkladu v zemích bývalého Sovětského svazu působilo před časem poměrně silné hnutí usilující o to, aby se zákonodárství řídilo podle desatera a aby se do legislativy promítly i další křesťanské principy. Přísluš-

ní tohoto hnutí zhruba před deseti lety navštívili i náš sbor.

Dle mého názoru je třeba odmítnout oba tyto extrémy. Žijeme v neustálém napětí, neboť jsme jak občany Božího království, tak občany České republiky. Ti, kdo odmítají křesťanskou angažovanost v politice, odmítají vzít vážně, že jsme (také) občany České republiky. Ti, kdo si od ní slibují příliš, zapomínají, že jsme (především) občany Božího království, které ovšem není z tohoto světa.

Pokud odmítáme angažovanost křesťanů v politice, dobrovolně necháváme politickou sféru na pospas lidem světským a vzdáváme se jakékoli odpovědnosti za věci veřejné. Pokud se ale lidé snaží zavést „křesťanskou“ legislativu, může to končit v dosti nepěkné totalitě. V dějinách bychom takových příkladů našli celou řadu.

Křesťan je dle mého názoru pro politickou angažovanost skvěle vybaven. Politika pro něj není tím nejdůležitějším – tím je

vztah k Bohu a vztah k lidem. Křesťan by tedy neměl propadat mesiánským tendencím v politice. Politika skutečně neřeší základní lidské problémy a nemá se o to ani snažit. Na druhé straně mohou politicky angažovaní křesťané do politiky vnášet poctivost, a to rozhodně není málo.

Apoštol Pavel neváhal využít výhod svého římského občanství. Vrchnost, jak jí Pavel rozumí (vrchností může být státní moc, ale i místní správa), má jasný mandát od Boha (odměňovat dobré, trestat zlé) a bude se Bohu odpovídat. Pokud odmítáme angažovanost v politice, odmítáme jak veřejné úřady, tak třeba i práci u policie. Pak bychom ale měli být důslední a neobracet se na státní moc, ani když to potřebujeme (třeba když nás vykradou). Na druhé straně nepropadáme iluzi, že politickou angažovaností přiblížíme Boží království. To opravdu není z tohoto světa.

Dan Drápal, 10. června 2012

PRŮZKUM

Proč by lidé měli slyšet evangelium?

Jakub: Aby získali šanci být zachráněni.

Monika: Aby mohli být spaseni (spása je z víry, víra ze slyšení).

Jak ses dozvěděl/a o tom, že ti Bůh odpustil hříchy?

Jakub: Ani nevím, vyrůstal jsem v křesťanské rodině, takže jsem s tím žil „od narození“. Ale osobně jsem si toto prožil a upevnil až v dospělosti.

Monika: Od mala jsem o tom slyšela. Od mala jsem věděla, že když udělám něco špatně, je důležité znovu a znovu prosit o odpuštění a Pán mi odpustí, a tak očistí mou duši, což je zásadní v tom, abychom Ho mohli dobře slyšet a být mu blízko, což přináší krom jiného i úžasnou radost a pokoj, který svět nemůže dát, a tak vím, že mi Bůh odpustil.

Proč sis nenechat víru jen pro sebe, je to přece osobní věc?

Jakub: Protože je to naší povinností, ke které nás Ježíš povolal a mělo by být i naší radostí.

Monika: Na nás půjde krev těch, kteří zahynou, protože jsme jim neřekli o Pánu, přestože jsme věděli, že máme.

Je, nebo není křesťanství pro 21. století zastaralé?

Jakub: Křesťanství jako některé instituce

možná ano, ale křesťanství jako víra určitě ne, naopak je mnohem potřebnější než kdy dříve.

Monika: Pardon, tuto otázku nemůžu ani komentovat ☺. Samozřejmě že není.

Co tě na křesťanství baví?

Jakub: To je těžké říct, asi Bůh. Myslím, že si ze mě občas tropí žerty, a když si to uvědomím, tak se docela zasměju.

Monika: Že funguje. Že mohu žít v pravdě. Že nemusím být oklamáná. Že mi Pán může odhalit skutečnost věci, které nejsou na první pohled vidět

Co dělá z lidí křesťany?

Jakub: Víra v Ježíše Krista, v to, že je syn Boží, že zemřel za naše hříchy a odevzdání se mu.

Monika: Znájí Pána Ježíše, řídí se jeho Slovem a snaží se aplikovat do svého života to, co do té chvíle poznali, že by jako křesťané měli dělat, čímž se jejich poznání prohlubuje a více prostupuje každou oblast jejich života až do úplného vydání se.

Kdo je pro Tebe Ježíš?

Jakub: Pán a Král, Přítel, Povzbuditel, Utěšovatel

Monika: Náš Stvořitel i Vykupitel, Zachránce, Cesta i Cíl. Smysl našeho žití. Cesta k radosti, svobodě a věčnému životu v nebi.

Jak je možné porozumět si s Bohem?

Jakub: Myslím si, že tohle má asi každý kapku jinak.

Monika: Když mu dáme čas, ve kterém se modlíme, čteme Bibli, chválíme Ho. Když se Ho ptáme a čekáme odpovědi. Když chceme vědět, jak věci vidí On a jsme poslušni Jeho slova. Poslušnost je asi to nejdůležitější.

V čem ti pomohlo, že jsi křesťanem / křesťankou?

Jakub: Bůh mě uvedl do mého zaměstnání, pomohl mi se školou a přivedl ke mně mnoho skvělých lidí. Ale to je odpověď spíše na otázku: V čem ti pomohl Bůh? Ale že jsem křesťan, v zajímavém pohledu okolí, kterému se nebráním a naopak si ho docela užívám. Když se hned přiznám v nové společnosti lidí, že jsem křesťan, tak mám často hned příležitost k sdělení evangelia, lidé mi pak často nějak sami od sebe více důvěřují atd. ...

Monika: Ve všem.

V čem tě to, že jsi křesťan / křesťanka, omezuje?

Jakub: Kdysi jsem měl pocit, že v mnoha věcech, ale pak jsem si uvědomil, že vlastně v ničem. Protože věci, v kterých by mě to možná mohlo omezovat, nemají vůbec žádnou cenu.

Monika: V ničem. Cokoliv Pánu dáme, a třeba se to zdá v tu chvíli ohromné a těžké, Pán nám vrátí mnohonásobně v mnohem úžasnější podobě, že už si zpětně ani nevzpomeneme, co že jsme Mu to nechtěli vydat. A to nejlepší teprve přijde ☺.

Dlouhá cesta

říká se, že ohlížet se za sebe nemá smysl a že prospěšnější je hledět stále kupředu. No, řekl bych, že jak kdy. Představte si, že se vydrápete Obřím dolem na hřebeny Krkonoš, vydýcháte se, ohlédnete se a vidíte hluboko pod sebou klikatící se kamenitou pěšinu, na které jste si před chvílí vychutnávali nejen kyslíkový deficit, ale i vůni lesa, parádní výhledy na Studničnou a radost, že kolena drží. Možná jste občas zakopli, třeba i upadli a někdo vám podal nezištně pomocnou ruku.

Takové ohlédnutí pro mě má smysl, mám radost, že jsem tak náročný kus cesty ušel a že vidím všechnu tu krásu kolem. Moje cesta k Bohu byla taky dlouhá, klikatá a mnohdy špatně značená. Už dříve jsem vám vyprávěl, jak jsem v dobách mladické nerozváženosti málem umrzl ve vánici a jak mě, už obrostlého ledem, probudil ze sladkého spánku jakýsi zvláštní hlas. Tehdy jsem poprvé s velikou vděčností za to probuzení začal vážně přemýšlet o Bohu. Začínal jsem tušit, že duchovní život existuje, ale křesťanství se mi zdálo být příliš pohádkové, příliš úzké, vyhraněné a nevěrohodné. Můj problém byl v tom, že jsem si hodně zakládal na své svobodomyšlnosti a nezávislosti. Na co jsem si nemohl sáhnout, tomu jsem nevěřil. Znal jsem několik věřících lidí, kterých jsem si vážil a trochu jim i záviděl, že mohou věřit, že nejsou tak racionálně založení jako já, že jsou k víře více „disponováni“. Tato mylná představa mě v různých obměnách vydržela dalších třicet let. To byl hodně dlouhý úsek cesty. Špatně značení mě na čas odvedlo k józe, pár let jsem se stavěl na hlavu, což mně připadalo prospěšné i trochu duchovní, na rozdíl od mých nejbližších, kteří měli vážnou starost o mé zdraví tělesné i duševní. Abych je uklidnil, začal jsem se zajímat o zen – buddhismus. Klid do rodiny to nepřineslo a uznal jsem, že pro cestu východním směrem nejsem stavěný.

Teprve po mnoha dalších letech jsem na cestě začal vidět správné značení, ale ještě jsem nevěděl, že je správné. V té době naše mladší dcera studovala na Pedagogické fakultě speciální pedagogiku a začala se nám po večerech záhadně toulat. Říkala, že chodí „do sboru“, což nás překvapovalo, protože pro sborový zpěv nikdy neprojevovala žádné velké nadšení. Když se pak přiznala, o jaký sbor se jedná, tak jsem se naštvál, že tedy nám nikdo takhle dceru blbnout nebude, a vyrazil jsem do onoho sboru „udělat pořádek“.

Dnes vidím, že to bylo velmi dobré rozhodnutí. Už první návštěva sboru Na Maninách mi ukázala, že naše dcera je v dobré společnosti, cítil jsem, že se tam lidé mají rádi, že si navzájem pomáhají a že mají něco, co mně chybí. Pravda – chovali se dost divně, zvedali ruce, občas při zpěvu poskakovali

a při modlení si cosi nesrozumitelného brumlali, ale byli milí a radostní. Připadal jsem si sice mezi nimi jako životem okopaný mrzout, který omylem zabloudí na veselku, ale bylo mi tam dobře. Začal jsem dělat pořádek ne ve sboru, ale v sobě. Oprášil jsem Bibli, která do té doby dělala v naší knihovně jen dekoraci, chodil jsem poslouchat do různých kostelů a modliteben kázání pánů farářů a snažil se nacházet odpovědi na mnohé otázky, které se mi v těch souvislostech vynořovaly. Většinou jsem odpověď nenacházel. Do představy Boha jako všemohoucího a milujícího otce se mi nemohly vejít všechny trampoty tohoto světa, nemoci, zločiny, války, katastrofy. To byl těžký úsek cesty a ještě dlouho mně trvalo, než jsem se vzdal úporné snahy všemu porozumět, všechno si logicky zdůvodnit a Pána Boha kontrolovat. Pak začala probleskovat myšlenka, že jestli je opravdu Bůh – Stvořitel, pak mi dal i rozum, který má své hranice, a já nemohu chtít svým omezeným rozumem zcela pochopit Boha v jeho velikosti, nemohu znát jeho záměry a dopouštění, jeho stvořitelské dílo. Nemohu chtít přesáhnout Boha a stát se jeho hodnotitelem. Stejně tak nemohu zcela pochopit Kristovu oběť, ale mohu ji přijmout. Jako dar z milosti, jako začátek nového života.

Když se to jednoho dne stalo, věděl jsem, že je to nejdůležitější mezník v mém životě. Že ve svých padesáti letech začínám nanovo, úplně jinak a líp. Narostla mně křídla, ale ne andělská. Přilétl jsem domů a moje milá žena Libuška se už ve dveřích ptala, co se mi stalo. Hned poznala, že jsem prožil něco velkého a krásného. Sděloval jsem jí to po-

stupně, pokud se to vůbec slovy dalo sdělit, tak, abych nevypadal, že mně přeskočilo. Asi jsem vypadal divně, ale určitě lépe, než když jsem stával na hlavě, takže Libuška se nebála se mnou chodit na biblické hodiny a další sborové akce. Po krátké době i ona změnila ostražitý výraz na výraz veskrze radostný a mohli jsme nový život prožívat v duchovní jednotě. Naše starší dcera, která v té době už měla rodinu, nás pozorovala s pobaveným nadhledem a říkala, že proti nám nic nemá, ale ona si takové úlety nemůže dovolit, jelikož má kolem dětí jiné starosti. Pak se jednoho dne na pískovišti seznámila s mladou rodinou, byli pozváni na návštěvu a druhý den k nám přišli s manželem celí rozzařeni, že jejich noví známí se za ně na návštěvě modlili a že prožili Boží lásku a přijali nový život v Kristu. Tak zvláštně a tak rychle se naplnila slova z Písma, že „uvěřil on i dům jeho celý.“

Mnohé se v našich životech změnilo, mnoho hezkého jsme v novém životě prožili a stále prožíváme. Vnímám to tak, že dříve jsem žil neúplný, placatý život. Po uvěření můj život získal ten chybějící třetí, nejdůležitější rozměr. Teprve teď si mohu v plnosti užívat svobodu v Kristu, nemusím se stylizovat do žádné životní role a podoby. Pán Bůh mě má rád takového, jaký jsem, se všemi mými nedostatky a slabostmi.

Vám, moji milí sourozenci, kteří jste našli správné značení a došli k cíli, moc přeji, abyste si nově nabytou svobodu mohli užívat s radostí a nadšením, a vám, milí přátelé, kteří jste dosud na cestě a hledáte správné značení, upřímně přeji bystrý zrak a rychlé tempo, aby vaše cesta nebyla tak dlouhá jako moje.

*S přáním Božího pokoje vám všem
Vladimír Chlumecký*

Jde najít návod na život?

Vyrostla jsem v nevěřící rodině a protože jsem měla harmonické dětství, neměla jsem důvod cokoli hledat nebo měnit. Nicméně co si pamatuji je, že ve mně vždy hluboko dřímala touha po spravedlnosti a pravdě. Ale prosazování a skutek po způsobu neohrabných bagrů, to už vždy nějak vážlo a mnohdy se stalo, že konečný efekt mého jednání byl pravým opakem.

Maturita, první vztahy, potom vysoká škola a ve druhém ročníku byl první syn na cestě. Nejkrásnější první měsíce mateřství byly zkaleny smrtí mého bratra, který v 25 letech spáchal sebevraždu. Byl to pro všechny šok, protože jsme nikdo nic netušili, ani nás nenapadlo, že by měl nějaké problémy.

Pro mě jako pro novopečenou maminku plnou ideálů, jak budu v lásce vychovávat své děti, to byla naprostá ztráta čehokoli pevného v mém životě, čehokoli, o čem

jsem si myslela, že má smysl. Věděla jsem, že rodiče nás vychovali, jak nejlépe uměli a byli schopni (to, že vše nebylo zdaleka v pořádku, jsem pochopila až po docela dlouhé řádce let života s Pánem), a přesto se stala takováto tragedie. Byla to pro mě beznadějná situace, protože jsem neměla jistotu, že když budu co nejlépe vychovávat děti v lásce, nepotká mě nic podobného. Měla jsem v sobě velký otazník: jak mám žít? Co mám dělat, aby moje jednání bylo správné? Týkalo se to především mé nové rodiny a výchovy, ale otázky byly mnohem hlubší – týkaly se smyslu života a pevného bodu, který mi chyběl. Věděla jsem, že mám svou pravdu, ale věděla jsem, že si to myslí také můj bývalý manžel a určitě i rodiče. Ale kde je ta skutečná pravda? Kde je to absolutní měřítko? Představa, že vše je relativní, byla pro mě naprosto nepřijatelná.

● JAK JSEM TO PROŽIL

Nějak jsem se prokousala státnicemi, s rodiči jsme zvádli i promoci v Paláci kultury, protože jsem neměla sílu na studijním oddělení vysvětlovat, proč nechci mít slavnost předání diplomu zrovna u Nuselského mostu, kde si bratr vzal život.

Přišla revoluce a vlna mnoha nového – svoboda, demokracie, otvírání se Západu, otvírání se dobrým, ale i škodlivým věcem. Vlna evangelistů, ale i léčitelů a i jiných pochybných existencí. Den předtím, než jsem se chystala právě k jednomu léčiteli, jsem potkala sousedku, která mě pozvala na skupinku. Byl to konec mého hledání odpovědi na mé otázky a začátek vztahu s Bohem. Odpovědi mi k mým otázkám za-

padaly jako puzzle a mně začal nový život.

Dlouho mi trvalo, než jsem pochopila, že Ježíš není prostředek k hledání metod výchovy a návod k prožití spokojeného života, ale že je něco mnohem, mnohem víc. Je nadějí a životem, On sám je tou Pravdou.

Pochopila jsem, že víc, než o život tady na Zemi jde o život v nebi, který nám dává. Ježíš si prostě jen použil to důležité pro mě, protože už tehdy mě znal a stál o mne. Ale díky Bohu, že je k nám velmi shovívavý a má s námi velkou trpělivost, prošla jsem si i já tímto obdobím vztahu a posnula se dál.

A toužím dál a hlouběji poznávat nekonečnost Jeho lásky, Milosti a Pravdy.

Lucie Roušalová, region Západ

● NA CO SE DÍVÁME A CO ČTEME

Jak to všechno začalo

Kázání

Byl jsem vždycky poměrně pečlivý člověk. Svá kázání jsem si připravoval zpravidla již v pondělí a doslovně jsem je psal na stroji. Ve svém přednesu jsem se sice občas od psaného textu poněkud odchýlil, ale připadalo mi nemožné kázat bez řádné přípravy.

Jedny z mých prvních modliteb byly modlitby za to, abych kázal to, co Pán Bůh chce. Nebyly to modlitby ani zvláště naléhavé, ani je nedoprovázela nějaká silná víra či očekávání. Přesto to byly – dodnes si to myslím – modlitby vcelku upřímné. A myslím, že byly vyslyšeny. Vzhledem k tomu, že jsem si kázání psal doslova, mohl jsem si některá z nich přečíst poté, co jsem přijal Ježíše Krista jako svého Spasitele a Pána. Byl jsem překvapen, že už tam mnohé bylo. Skoro bych mohl říci, že jsem kázal obrácení ještě dříve, než jsem byl sám obrácen. (Později jsem zjistil, že jsem v dějinách církve nebyl jediným takovým případem.) Míval jsem přitom takový zvláštní pocit. Jak už jsem psal, v místnosti, v níž se konaly bohoslužby, byla stará žebrovaná kama na plyn. Zdálo se mi občas, že sedím v druhé řadě u těchto kamen a poslouchám své vlastní kázání. Nu, svým způsobem jsem zřejmě kázal sám sobě. Nedovedete si představit, jaké jsem měl s kázáním problémy. Často – téměř pravidelně – jsem se probouzel v noci ze soboty na neděli zpacený jako myš, protože jsem prožíval hororový sen. Zdálo se mi, že jsem si kázání zapomněl doma v Kobylisích, kde jsme bydleli. Bohoslužby už měly začínat a já lidem absurdně oznámil, že jsem si zapomněl kázání doma a že si jedu pro ně. Všichni mlčeli. Později jsem se tomu smál, ale když jsem to prožíval, bylo to hrozné.

Biblické hodiny

Kromě nedělního kázání se konala úterní biblická hodina. Jestli si dobře pamatuji,

chodívalo na ně 10–15 lidí. Rozhodl jsem se, že budu vykládat Markovo evangelium. Bral jsem přípravu na tyto biblické hodiny jako příležitost prohloubit si znalosti Bible. Myslím, že nám trvalo asi rok, než jsme probrali Markovo evangelium. Pak jsem se odvážně pustil do výkladu Daniele

Děti

Ve středu se konala biblická hodina pro děti. To bylo něco, z čeho jsem měl hrůzu. Možná, že jsem na někoho zapomněl, ale vzpomínám si celkem na pět dětí, kterým jsem se věnoval. Jedním z nich byl Luboš Ondráček, vážný chlapec z osmé třídy a měl o naše scházení skutečný zájem. Vzpomínám si, že jsme probírali něco z Písma a prokládali to kapitolami z církevních dějin. Luboš měl zajímavé otázky a bylo mi potěšením se s ním scházet. Totéž mohu říci i o ostatních.

Pokus o založení mládeže

Už si ani nevzpomínám, jak a proč jsem to tehdy udělal, ale někdy na podzim (časováním si v tomto případě nejsem jistý) jsem nějak pustil slovo, že bych rád v Holešovicích založil mládež. K mému překvapení přišlo celkem 21 lidí. Řadu z nich jsem neznal a řada se neznala navzájem. Řekl jsem, že bych chtěl mládež „jiného typu“, ale patrně jsem neřekl, jakého. Určitě jsem to sám nevěděl. Na druhou schůzku přišlo deset lidí, na třetí jsme byli tři. Tento pokus jsem odpískal.

Vzpomínkovou knihu Dana Drápala „Jak to všechno začalo“ můžete zakoupit na celosborovém shromáždění KS Praha, nebo v kanceláři sboru Na Žertvách 23, Praha 8.

● NA CO SE DÍVÁME

Žít po svém

Jean prožívala se svým manželem krásné manželství. Její muž Griffin Gilkyson patřil mezi špičkové jezdce rodea a ona s ním cestovala z místa na místo. Často to byly velmi dlouhé vzdálenosti. Jednou byli oba tak vyčerpáni, že si museli hodit mincí o to, kdo bude řídit. Prohrála a musela tak usednout za volant. Záhy však usnula a její manžel následnou nehodu nepřežil.

Děj filmu začíná v momentě, kdy Jean žije se svým novým partnerem Garrym a dvanáctiletou dcerou Griff (Becca Gardner), narozenou ještě ze vztahu s Griffinem.

Garry je však žárlivý cholerik a matka po několikátém napadení vezme dceru na ranč ke svému bývalému tchánovi. Ten ji u sebe zpočátku vůbec nechce, neboť ji po celý dlouhý čas nedokázal odpustit domnělou vinu na autonehodě, při které mu zahynul syn. V přítomnosti jemu doposud neznámé vnučky, která si rychle najde místo v jeho srdci, začne ale pomalu měnit nesmiřitelný postoj k její matce. Pozvolna plynoucí drama vzniklo pod taktovkou režiséra Lassli Hallstroma. Přestože motiv hledání si cesty k sobě navzájem a odpuštění je už dost ohraný, snímek je pro svoji lidskost a záběry přírody Wyomingu velmi dobře koukatelný. Příjemný stominutový zážitek umocňují herecké výkony v hlavních rolích. Einar Gilkyson (Robert Redford) jako stárnoucí rančér, žijící ze svých vzpomínek a starající se jen o svoji poslední krávu a medvědem těžce zraněného přítele Mitche (Morgan Freeman), je vynikající. Tito dva herci se spolu doplňovali takřka dokonale. Škoda, že dvojice předtím spolu stála před kamerou naposledy v roce 1980, kdy oba excelovali ve filmu *Brubaker*. U Freemana lze také litovat, že mu role na lůžko upoutaného pacienta nedala více prostoru. Toho se naproti tomu dostalo hodně Jennifer Lopez v roli manželky tragicky zesnulého syna. Přestože matku dospívající dcery zahrála dobře, bylo znát, že je obsazena více pro své fyzické přednosti, než pro herecké umění.

Na ČSFD má film velmi slušných 74 %. DVD lze koupit i za 39 Kč. Nejdražší jsem ale viděl prodávat téměř za pětistovku.

Pavel Rosecký

● OZNÁMENÍ

NAMÍŘENO DO PRÁCE

**rekvalifikační kurzy
ESF OPLLZ zdarma!**

Od září 2012 organizujeme pro nezaměstnané a rodiče na a po rodičovské dovolené z Prahy a Středočeského kraje následující kurzy:
Kurz babysitter / pečovatel – akreditovaný MŠMT
Podvojně účetnictví – akreditovaný MŠMT
Mzdové účetnictví – akreditovaný MŠMT
Kurz webové grafiky – akreditovaný MŠMT
Kurz tvorby flash a webu – akreditovaný MŠMT
Kurz pro administrátory – akreditovaný MŠMT
Kurz prodejce a obchodních dovedností – akreditovaný MŠMT

Kurzy budou probíhat jedenkrát týdně 4-8 hod. Kurzy jsou zcela hrazeny z prostředků ESF OPLLZ a pro Vás budou zcela zdarma. Také Vám přispějeme na dopravu do Prahy.

Po absolvování kurzů Vám pomůžeme se zapojit na trh práce ve Vašem rekvalifikovaném oboru.

V rámci projektu (v době kurzů) nabízáme pro děti od 2 let zdarma hlídání.

Pro přihlášení se na výše uvedené kurzy nebo pro získání více informací pište na:

namirenodoprce@focusoneducation.cz,
nebo volejte 724 761 196 (koordinátor, M.Jaroš)
www.focusoneducation.cz

**JE NUTNÉ SE PŘIHLÁSIT V PRŮBĚHU
MĚSÍCE ČERVNA / ČERVENCE 2012,
KDY PROBÍHAJÍ PŘIJÍMACÍ PŮHOVORY.
TĚŠÍME SE NA VÁS!**

OPERAČNÍ PROGRAM
LIDSKÉ ZDROJE
A ZAMĚSTNANOST

PODPORUJEME
VAŠI BUDOUCNOST
www.esfcr.cz

Hledáme praktického lékaře pro dospělé Naděje o. s., pobočka Praha

přijme praktického lékaře pro dospělé do ordinace umístěné v prostorách nízkoprahového denního centra, které poskytuje služby lidem bez domova

Požadujeme: 1. stupeň atestace ze všeobecného lékařství samostatný výkon lékařské péče sociální citění, dobrá komunikační zdatnost a schopnost týmové spolupráce znalost práce na PC

Kontaktní osoba: Bc. Jan Kadlec
Adresa: NADĚJE o.s., pobočka Praha,
K Brance 11/19e, 155 00 Praha,
Telefon: 222 521 110
E-mail: personalista.praha@nadeje.cz

Pobavení, odpočinek, naděje, přátelství
- zprávy, které jsou dobré.

Festival

Dny dobrých zpráv

PONĚLÍ 29. ŘÍJNA 19:00
Dopis od táty
Divadelní společnost Kairos II, Salesiánské divadlo

ÚTERÝ 30. ŘÍJNA 19:00
Fyzikální show III
Napínavé pokusy prof. Tomáše Tyce
KC Novodvorská

STŘEDA 31. ŘÍJNA 19:00
Teatr Viti Marčika
Labyrint světa - Salesiánské divadlo

ČTVRTEK 1. LISTOPADU 19:00
Oboroh - folkrock
Salesiánské divadlo

PÁTEK 2. LISTOPADU 19:00
Citová záležitost - pop rock
Salesiánské divadlo

SOBOTA 3. LISTOPADU 19:00
Geshem - acapela gospels
Salesiánské divadlo

Vstupné za jedno představení: 50 Kč

Podrobné informace: www.dnydobrychzprav.cz

KC Novodvorská - Novodvorská 1013/151, Praha 4, bus 106, 170, 196, 197, 198, 203
Salesiánské divadlo - Kobyliské náměstí I, Praha 8, metro „C“ - stanice Kobylisy

Poládá Křesťanské společenství Praha (www.praha.kskc.cz), Církev bez hranic Praha (www.jnadrckec.cz), Apoštolská církev, I. obor Praha (www.cajgraha.cz)

Během letních prázdnin se Místa uzdravení nekonají

v pravidelných termínech a není možné přijít bez přihlášení. Informace o datech na www.kspraha.cz

● „Pronajmu samostatný byt v RD, garsonka 1+kk, 20m² (kuch.kout, WC, sprcha), Praha 9. Tel.: 724 362 386.“

● **Hledáme 2 učitelky** do křesťanského kolektivu do soukromé Mateřské školy a **jednu pomocnici do kuchyně** do provozů na Praze 8 a pro Prahu 9. Nabízíme dobré platové ohodnocení a příjemný kolektiv. Více info na tel.: 724 692 085 nebo na emailu: petra.jelinkova@prorodinu.cz

● Pro sborový web máme zájem o kvalitní fotky ze života sboru, shromáždění, regionů a mládeže. Uvítáme i kontakt s profesionálními fotografy.

Více info Jiří Trčka: trcka.jiri@seznam.cz

Přijímáme žáky do 1. a 2. třídy ZŠ Heřmánek

Základní škola ZŠ Heřmánek doplňuje kolektiv 2. třídy (pro šk. rok 2012/2013) a zároveň nabízí ještě poslední 2 místa v 1. třídě ZŠ.

Škola se zaměřuje na vytvoření bezpečného a podnětného prostředí pro rozvoj dětí.

Možnost získat více informací
www.prorodinu.cz/skola, tel.: 774 077 753,
e-mail: olga.cajchanova@prorodinu.cz

● OZNÁMENÍ

SPOLEČNÁ SHROMÁŽDĚNÍ • JINÉ MÍSTO • POZVI PŘÍTELE

LETNÍ SHROMÁŽDĚNÍ STROMOVKA

Neděle 15., 22. a 29. 7.

a 5., 12., 19. a 26. 8. 2012

Stromovka, restaurace Pražan, vždy v 15:00.

Aktuální informace na webu www.kspraha.cz

ENGLISH CAMP

**ZVEME VŠECHNY 15 - 25 LETÉ SE ZÁJMEM
O ANGLIČTINU A O DOBROU ZÁBAVU!**

21. 7. – 28. 7. 2012

Vyučuje americký tým v Phoenixu v Arizoně

Cena: 3 000 Kč (Američanům nehradíme plat, a sami si platí celý pobyt).

Přihlášky: mailem – napište své jméno, datum narození, adresu, telefon a ohodnoťte orientačně svou znalost angličtiny (začátečník, mírně pokročilý, pokročilý, rodilý mluvčí)

Kontakt: Štěpánka Bláhová, vedoucí mládeže KS Praha,
tel.: +420 777 576 530, e-mail: spetanka@seznam.cz

Křesťanské společenství mládeže, o. s.
ve spolupráci s mládeží KS Praha
zve všechny 12-18 leté na letní tábor

Teen camp 12 : Skryté bohatství

25.-31. srpna 2012

v Orlických horách (<http://www.rekreace-astro.cz>)

Sport, workshopy, semináře a mnohem víc

Cena od 2250 Kč

Více informací a přihlášky na :

WWW.MLADEZPRAHA.KAES.CZ/TEENCAMP

nebo u Dity Frantíkové

(724 435 309 nebo dita.frantikova@kaes.cz)

Sborový dopis je informační bulletin pro členy a přátele Křesťanského společenství Praha.
Odráží život regionů, slouží k jejich propojení a jednotě.

● SBOROVÝ INFORMAČNÍ SERVIS SBOROVÉ BOHOSLUŽBY

1. 7.

1. 7. KD Ládví 15:00

Chvály: Hudební skupina pod vedením Mirka Báalka

Kázání: Lubomír Ondráček

SHROMÁŽDĚNÍ 8. 7. 2012 SE Z DŮVODU POŘÁDÁNÍ KŘEŠŤANSKÉ KONFERENCE NEKONAJÍ

LETNÍ SHROMÁŽDĚNÍ

Neděle 15., 22. a 29. 7. a 5., 12., 19. a 26. 8. Stromovka, restaurace Pražan,
vždy v 15:00. Aktuální informace na webu www.kspraha.cz

2. září 2012 bude opět sborové shromáždění v KD Ládví od 15:00 hod.

2. 7. Modlitební 18:00; 30. 7. Se modlitební NEKONÁ

27. 8. Modlitební 18:00; 24. 9. Modlitební 18:00, Na Žertvách 23, Praha 8

15. 9.

SETKÁNÍ SLUŽEBNÍKŮ

od 9 hod., sborová budova Na Žertvách 23, Praha 8

● INFORMACE O REGIONECH

Čísla u kolonky Počet členů znamenají: dospělí/pokřtěné děti do 18 let/nepokřtěné děti

ČERNÝ MOST

Vedením pověřen: Pavel Louthan

Shromáždění: Ne 10:00, Komunitní centrum – Motýlek, Vlčkova 1067, Černý Most, (vchod z ul. Bouřilova, 2 min. od metra Rajská zahrada)

Počet členů: 24/11/15

SEVER

Pastor: Tomáš Božovský

Shromáždění: Ne 9:30, ZŠ TGM, Ortenovo náměstí, Praha 7

Modlitební: 25. 6. v 18:30 u Václavíků

Počty členů: 111/19/44

Vstup: Peter, Soňa a Samuel Spálovi, Dora Bohuňková, Miša Ondráčková, Michal Rosecký, Daniel Sýkora

Narození: Stela Spálová

Zemřel: Zdeněk Hrbek

ZÁPAD

Kolektivní vedení: Mírek Bálek, Luboš Ondráček, Richard Roušal, Petr Zúna

Shromáždění: Ne 15:30, Komunitní centrum v Nov. Butovicích (stanice metra Hůrka)

Počet členů: 48/5/22

STŘED

Vedením pověřen: Petr Kácha

Shromáždění: Ne 10:00 Římská 20, Praha 2 – budova Fitzwilliam Business

Počet členů: 98/16/53

PALMOVKA

Kolektivní vedení: Martin Čunek,

Tomáš Dittrich

Shromáždění: Ne 10:00, Na Žertvách 23

Počet členů: 86/15/30

JIHOVÝCHOD

Pastor: Zdeněk Rašovský

Shromáždění: Ne 10:00 (9:45 modlitební), Dům služeb, Vodnická 531/44, Praha-4 (Objekt je nový a není na mapě Googlu ani Seznamu) Mapka na kspraha.cz/jihovychod/

Počet členů: 35/1/27

VÝCHOD

Pastor: Otakar Kunzmann

Shromáždění: Ne 16:00, Na Žertvách 23

Modlitební: každou neděli (kromě první v měsíci) od 15:00 v knihovně ve sborové budově

Počet členů: 71/8/18

JIH

Pastor: Miloš Poborský

Shromáždění: Ne 10:00 (modlitby 9:30), KC Novodvorská, Novodvorská 1013/151

Modlitební: v Ne 18:00 hod. – Dáša Blažková, Slepá I/14.

Počet členů: 53/3/31

Vstup: Dan Drápal – dvojí členství s KS Jeseník

Narození: Josef Machulka 16. 5.

SBOR KŘEŠŤANSKÉ SPOLEČENSTVÍ PRAHA IČ 73631043

Korespondenční adresa

Sbor Křesťanské společenství Praha
Na Žertvách 23, 180 00 Praha 8

Kontakt

tel./fax: 284 822 294

e-mail: paha@kaes.cz

<http://paha.kaes.cz>

Účet

Sbor Křesťanské společenství Praha
ČSOB, pobočka Praha 1,
Václavské nám. 32

nové číslo účtu.: 223775399/0300

konst. s.: 0558

var. symboly:

01694	desátky	Sever
02694	desátky	Jihovýchod
03694	desátky	Palmovka
04694	desátky	Černý Most
05694	desátky	Západ
07694	desátky	Střed
08694	desátky	Jih
09694	desátky	Východ
910	stavební fond	
682103	Angel Lama	
682120	Izrael a Církev	
682130	dary na sborovou mládež	

SBOROVÝ DOPIS

Vydavatel:

Sbor Křesťanské společenství Praha
Na Žertvách 23, 180 00 Praha 8

Vychází pro vnitřní potřebu sboru.

Šéfredaktor: Anna Slobodová,

e-mail: sd@kaes.cz

Redakční rada a redakce:

Tomáš Božovský, Anna Slobodová,

Pavel Rosecký, Johana Dittrichová

Sazba: Olga Hrdinová / APEO

Příjem článků:

písemně na adresu sboru nebo na e-mail

sd@kaes.cz

Uzávěrka:

Vždy k 10. předchozího měsíce.

Doporučená cena: 15 Kč

